पूयः, [1]पूयिता,	पूयः,	पुपूयिषुः,	पोपूयः ;
पूयितव्यम्,	पूययितव्यम्,	पुपूयिषितव्यम्,	पोपूयितव्यम् ;
पूयनीयम्,	पूयनीयम्,	पुपूयिषणीयम्,	पोपूयनीयम् ;
पूय्यम्,	पूय्यम्,	पुपूयिष्यम्,	पोपूय्यम् ;
ईषत्पूयः-दुष्पूयः-सुपूयः ;		—	—
पूय्यमानः,	पूय्यमानः,	पुपूयिष्यमाणः,	पोपूय्यमानः ;
पूयः,	पूयः,	पुपूयिषः,	पोपूयः ;
पूयितुम्,	पूययितुम्,	पुपूयिषितुम्,	पोपूयितुम् ;
[2]पूतिः,[A]	पूयना,	पुपूयिषा,	पोपूया ;
पूयनम्,	पूयनम्,	पुपूयिषणम्,	पोपूयनम् ;
पूयित्वा,	पूययित्वा,	पुपूयिषित्वा,	पोपूयित्वा ;
प्रपूय्य,	प्रपूय्य,	प्रपुपूयिष्य,	प्रपोपूय्य ;
पूयम् २ ; पूयित्वा २ ;	पूयम् २ ; पूययित्वा २ ;	पुपूयिषम् २ ; पुपूयिषित्वा २ ;	पोपूयम् २ ; पोपूयित्वा २.

(1037) **"पूरी आप्यायने"** (IV-दिवादिः-1151. अक. सेट्. आत्म.)

'आप्यायनम्=वृद्धिः ।' इति क्षीरस्वामी ।

'पूरेराप्यायनेऽर्थे स्यात् पूर्यते पूरयेदपि ॥' (श्लो. 150) इति देवः ।

पूरकः-रिका,	पूरकः-रिका,	पुपूरिषकः-षिका,	पोपूरकः-रिका ;
पूरिता-त्री,	पूरयिता-त्री,	पुपूरिषिता-त्री,	पोपूरिता-त्री ;
—	पूरयन्-न्ती,	पूरयिष्यन्-न्ती-ती ;	— —

---

1. धातोरस्यानुदात्तेत्त्वात्, हलादित्वाच्च तच्छीलादिषु कर्तृषु प्राप्तो युच्, '**न यः**' (3-2-152) इति निषिध्यते । तेन, 'तृन्' (3-2-135) इति औत्सर्गिकः तृन्नेव ।
2. स्त्रियां भावादौ, 'गुरोश्च हलः' (3-3-103) इति प्राप्तमकारप्रत्ययं बाधित्वा, बाहुलकात्, 'क्तिन् **आबादिभ्यः**' (वा. 3-3-94) इत्याबादित्वात्, 'गन्धस्येद् उत्पूतिसुसुरभिभ्यः' (5-4-135) इत्यत्र '**पूति—**' इति निर्देशाच्च क्तिन्नेव भवति । क्तिनि वलिलोपे च रूपमेवम् ।

A. 'गोदोहदेशे रयितं सहाग्रजं तमूतसत्कीर्तिम् **अपूतिभिर्गुणैः** ॥' धा. का. 1·62.